

Tak přesně takhle by se dal popsat náš start s docentkou Talířovou, Kunhůtou flekatou a kravěnou na zabití: pět neděl v cirkusovém šapitó, kde jede představení na plný pecky.

Uprostřed cvičí lvi a krotitel práská bičem, okolo jezdí krasojezdkyně na koních, nahoře lítá na hrazdě partička akrobatů, orchestr hraje do plnejch, lidi tleskají, proběhne tam klaun, do cirkusu vpadne z protější pouti utržený ruský kolo, který se točí a do stran vystřeluje rachejtle... a pak tím vším ještě projede urvaný pendolino.

Takhle přesně jsme žili prvních pět, skoro šest týdnů, kdy jsme si domů přivedli tu flekatou Milku. Odrostlý veliký štěndo, který nikdy nebylo v bytě, nejmenuje se nijak a nic neumí, dynamiku pohybu má jako vystřelený granát a energie jako právě vybuchlá sopka, za vším musí prudce letět, všechno vidět, okousat, všude vlézt. Všude - rovná se klidně i nahoru na linku.

Neví, že se nečůrá v bytě, protože byt není kotec. A hlavně neví, že lidi jsou i k něčemu jinému, než aby jí ten blbej kotec otevřeli a jen tak ji vypustili, ať si dělá, co chce. A to doslova.

Škoda, že v tý krásný hlavě není taky kousek rozumu

Velmi rychle se ukázalo, že žádná z informací, kterou jsme dostali, nebyla pravdivá. Jsem člověk, který porizení psa vždy hodně zvažuje. A taky vím a znám svoje možnosti. Ať už momentální situaci včetně časové vytíženosti, nebo své fyzické možnosti, kdy jsem si moc dobře vědoma toho, že moje fyzická schránka - hlavně záda - má svoje určitá omezení.

Kdyby alespoň část z toho, co nám o Talince říkali, byla pravda, bylo by hej. Teda takhle - jedna jediná věc pravda byla a je. Ona je hodná. Je moc moc hodná. V tom smyslu, že není ostrá na lidi ani psy. Bohužel asi neposlouchala - no, neposlouchala určitě, protože neposlouchat, to je její životní krédo -, když nám o ní říkali, že neloví a nehoní zvěř, že ani zajíce neprožene, že ji zvěř vůbec nezajímá. Hmmm, no asi máme zcela jiná kritéria pro to, co to je, když psa zvěř nezajímá.

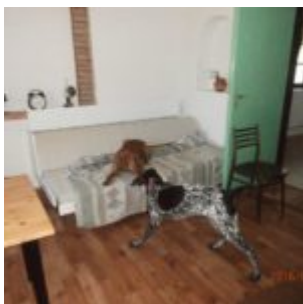
Taky asi máme zcela jiné představy o tom, co je a co není vychovaný pes s alespoň nějakou základní poslušností - pochopitelně dle věku. A Taly by bývala měla být prý připravená i na zkoušky. Háhá, tak jako na zkoušky našich nervů leda. To jo.

Nemám vůbec tuhu, jak by mohl jít někdo na zkoušky se psem, který neovládá ani chůzi na vodítku. A jeho jediný způsob pohybu je zmítání se v kotrmelcích a neustálé vystřelování do prostoru. Ať už z nějakého důvodu - pes, člověk, kočárek, pták, kočka, auto, kolo... atd, ale také a to hlavně i bezdůvodně.

Ona prostě neuměla jít jako normální pes. Nešlo jenom o to, že by táhla, ona vyrazila, zastavila, vyrazila, zastavila... normální krok prostě neexistoval. A nebylo to bohužel ani v tom, že by ten pes nefungoval s námi a museli jsme se sžívat. Ten pes prostě vůbec chůzi na vodítku neovládal.

Stejně jako neexistovalo (a doteď s tím trochu bojujeme), aby se dokázala normálně na vodítku vyvenčit. To, že se venčila doma, to ani nemá cenu rozebírat. Ona aby se vyvenčila, potřebuje (a bohužel nemůže, kvůli své neovladatelnosti a neodvolatelnosti) být na volno, tryskat do prostoru, pak to na ni přijde - obojí. Byla schopná s člověkem smýkat jako smyslů zbavená. A to při jejích 30 kilíčkách byl pro moje tělo doslova záhul.

No však i drahá půle skončila s nosem v zemi (bohužel doslova v silnici), to když šli kolem koně. Tohle byly chvíle, které nám způsobovaly velký nedostatek spánku, protože jsme oba měli strach z toho, co vyvede a co se může stát. Jsme oba dost zodpovědní a představa, že někomu Taly něco svou pomateností způsobí, nám moc na klidu nepřidávala.

Hra na pána hradu, aneb lýtý boj

Klid v podstatě těch pět neděl nebyl nikdy. Nebyl nejen venku, kdy to bylo opravdu krocení splašeného koně, ale nebyl ani doma, kde ona pochopitelně neuměla vegetovat a byla tam za demoliční četou, kdy i v bytě se pohybovala stejným způsobem jako venku. Vystřelovala tu sem, tu tam, tady se zakousla do topení, támhle rvla sifon z umyvadla, vyskočila na linku, strhla tohle, támhleto, vyjít s ní z bytu rovnalo se plánované akci, jestli nejde někdo ze sousedů, aby se neurvala člověku z ruky s vodítkem, nepřepadla je nebo jejich malé děti, nevlítla jim do bytu.

Klid nebyl ani na chalupě, s kterou jsem počítala jako trumfem v ruce. Bohužel to neklaplo, protože Taly byla rozhodnutá, že lidi ke svému životu nepotřebuje a spolupráce s nimi ji nezajímá, zato ji zajímá jediné - lítat prostorem a... lovit. Nejen venku, ale i na zahradě.

Prostě ať byla, kde byla, ať se pohybovala, kde se pohybovala, všude to bylo pro někoho či pro ni nebezpečné, byla naprosto neovladatelná. Jméno nic, vazba na člověka nic, možnost s ní nějak komunikovat nic. Všechno jedna velká nula. Byl to slušný nápor i pro Rumíčka, který už jí posléze měl taky plný svoje bílý zoubky a začínal z ní mít tiky.

Čím déle to trvalo, tím hůř se mi v noci spalo, bála jsem se toho, co budeme dělat, pokud se nepodaří otočit kormidlem jejího nezájmu směrem k nám. Tady nešlo o nějaké sžívací období. Ona opravdu nemá kvůli tomu, jak doposud pravděpodobně žila, zažité to, že s lidmi je zábava, že je fajn spolu něco podnikat. A jak můžete pracovat s někým, kdo o vás vůbec nestojí a jste pro něj jen překážející závaží na konci vodítka? Jak ho můžete něco učit?

Nejde učit někoho, kdo s vámi není. To, že je přítomná zmítající se flekatá koule na vodítku,

ještě neznamena, že tam je se mnou mentálně psice, navíc ochotná vnímat. Nevnímala ani to, že se na tom vodítku zmítá, že se o něj zastaví, všechno jí bylo jedno.

A spalo se špatně nejen mně, protože drahá púle si začala dělat výčitky, cože si to vymyslel. Protože sám s učením a výcvikem psů zkušenosti doposud neměl, vždycky všechny psy ode mne dostal naservírovaný. Tady ale viděl, že při tom, jak se Taly chová, mám já velmi omezené možnosti - protože ona mě přetáhne, usmývá. A že došlo na moje slova, že s tímhle psem nás čeká peklíčko.

Další nepříjemnou věcí, která přinesla do toho celého napnelismus, bylo to, že ona nereagovala na normální (natož tichý) hlas. Pokud jsme chtěli alespoň nějak komunikovat, museli jsme rvát jak zupáci. Byla zkrátka ořvaná, na normální hlas nereflektovala. A to bylo hodně nepříjemný pro nás všechny.

Copak my, dobrá, člověk ví, proč to je a že musí. Ale pro Rumíčka to byl nářez. Není na rvaní zvyklý. Když se to všechno sečetlo, nebylo to úplně veselé. Ani pro ni. Vzhledem k jejímu projevu, ne-vazbě na člověka, jsem nemohla postupovat úplně tak, jak jsem zvyklá (a to pro mě bylo stejně bolestivý jako její škubání s mým tělem, protože vím, že za jiných okolností by to šlo).

Ucho za ucho, noha za nohu

Má tu smůlu, že ji nikdo ve skutečnosti nic nenaučil, nikdo ji hlavně nevychoval. Jediný, co někoho zajímalo a bylo důležitý, byl zájem o zvěř. Doted' neměla pevný domov, nikoho nezajímala její psí duše. Důležitý bylo, aby byla na lov. A nikomu se nehodila.

A asi to tak mělo prostě být, jinak vůbec nevidím důvod, proč chudera musela cestovat z Polska sem do chovatelské stanice se zaměřením na lovecký výcvik, pak k myslivci ze staré školy, pak zase zpátky do chovky.

Až doputovala k nám.

Aby pomohla Rumíčkově s jeho psím smutkem po Bubině.

Aby mně pomohla s mým smutkem po Bubině.

Aby páníčkovi splnila jeho sen o německém ohaři.

A především aby mě dostala do Bohnic. Protože někdy to tak i vypadá.

Myslím, že kdyby Rumíček tušil, že on je tou příčinou, proč je to rozjívěný stádo fleků doma, vytrhal by si všechny hmatový chlupy z čumesu a litoval, že byl pan Smutěnka. A to teda byl. Hodně velkej pan Smutěnka.

Ač věděl, co se stalo, neměl problém v tom, že by hledal parťáčku, tak měl velký smutek a stesk. A nedivím se mu. Bubinka mu byla velkou oporou, dobře ho vedla, dělala mu zázemí. Jsem ráda, že všechny své psy vedu k tomu, aby uměli fungovat i samostatně, protože to pak mají o trooooošilinku lehčí. Ne o moc, protože ten parťák vždycky chybí, ale o trošičku ano. Tady navíc byla Bubi nejen parťák, ona ho vychovala.

Moje představa o novém členu smečky tehdy byla: dospělejší fenka ohaře, která by mohla nastoupit na její místo. No jo, no... ne vždycky všechno v životě vyjde, že. Takže nenastoupila moudrá fena, ale do života nám vlítla flekatá Smršť.

Deset měsíců a téměř třicet kilo nám přistálo na krku. Je to velmi milých třicet kilo - i proto jí důvěrně říkám Miluško - to když je pět vteřin hodná, klidná.

Je to velmi dynamických třicet kilo - i proto jí důvěrně říkám ty hovado blbý. Třicet kilo, které neměly ani páru o tom, jak se aspoň trošilinku civilizovaně chovat - i proto jí často musím říkat, ať už mě ne... neštvě.

Má to těžký. Ona neví nic a je velká a je silná. A teprve teď si odžívá štěněčí období. Což v podání velkého psa je někdy problém. Ne někdy, často.

My to máme taky těžký, snažíme se co nejvíc a co nejdřív dát jí nějaký základy, aby mohla být ovladatelná.

Co by šlo s malým štěnětem či menším psem mnohem rychleji, jde tady v některých věcech hodně pomalu. A to prosím vůbec není hloupá, jen nesoustředěná, bez trpělivosti a výdrže a totálně rozjívená.

Pokračování za týden. Tam najdete i odpověď na otázku, proč se ráno venčilo nadvakrát.

Napsáno 30. 11. 2016.